

С часове виках против волята си: „Иисус е прокълнат! Прокълнат, прокълнат!“ Това разсея последните съмнения за природата на моята „дарба“ за говорене на езици.

беше умерена, а аз почувствах как през тялото ми мина ток и ме хвърли на земята. Виждах как като че ли ме извеждат от залата и с огромна скорост се носех през тъмата към ярка светлина, докато не спрях пред внушаващ трепет светъл ангел. Силата на неговата власт ме накара да треперя от благоговение и тогава се чух да говоря на език, който не разбирах и никога преди не съм говорил.

От този момент с часове можех да говоря на непознатия език. Това ме изпълни с огромна гордост. По-

Чувах Как

вярвах на пророчествата, че съм избрано оръдие на Господ. Разбира се, много ми се искаше да предам това, което преживявам, на братята и сестрите в моята църква, като полага ръце върху тях. За щастие те се отнесоха към желанието ми със здраво духовно недоверие. Така че не ми се отдаде да го направя с никого.

„Нещо в очите ти ми навява страх“, тази фраза, която жена ми ми каза, ме накара да почувствам неувереност. Не исках нещо да застава между нас. И друго ме безпокоеше. От момента, когато получих дарбата да говоря езици, няхах нито една спокойна нощ. Отново и отново, независимо дали спях или бодърствах, виждах как някакви фигури, които приличат на хора, идват при мен и ме удушават. И само когато, обхванат от ужас, призовавах името на Иисус Христос, мигновено ме пускаха и изчезваха.

Когато започнах да подозирам, че нещо в живота ми не е наред, престанах да се моля на езици,

Свидетелство на Ралф Мюе, сътрудник на международната организация „Дружество за четене на Библията“. Живее и работи в Германия.

На конференция, организирана за празника на Петдесетница, получих способност да говоря езици. Този ден за мен стана Петдесетница на живота ми. Бях убеден, че най-накрая съм схванал пълното благовестие. Това обаче се оказа горчива заблуда.

Преди срещата ми с Иисус Христос носех в левия джоб на кожата си яке нож, а в десния газетна пистолет с пробита цев. Сега там се появи Нов Завет. След няколко месеца на духовно формиране раз-

брах, че Бог сам ще се погрижи за мен пред „неприятелите ми“ (Пс. 23:5). Като се доверих на Бога, изхвърлих оръжието си.

На конференцията, когато преживях духовен обрат, една възрастна жена ме наблюдаваше по време на молитвата и ми каза, че съм много подходящ да получа дар за говорене на езици. Освен мен там присъстваха съпругата и тъщата ми. Жената положи ръцете си върху нас, докато траеше общата молитва. Реакцията на жена ми и тъща ми

макар че това за мен винаги беше свързано с възвишени чувства. За определено време кошмарите спряха.

Явно небесният Отец искаше да ми даде възможност да достигна вътрешна зрялост, за да укрепна за предстоящата духовна борба. Когато започнах да посещавам библейското училище, чух от братята за последствията от окултните практики. Но реагирах доста бурно и не желаех да слушам нищо по въпроса. Отговарях с присмех. На Бог му се наложи да използва по-силни средства, да за ме предпази. Една нощ видях живота си като на филм. При това ми бяха показани особено онези области, в които все още цареше хаос. Посланието беше категорично. Сега знаех, че трябва да се покая. Но врагът не искаше да допусне точно това. Когато

нетърпима болка. Споменаването на Христовата кръв ме доведе до ярост. Изведнъж усетих, че силите на някои от тези, които се молеха, отслабнаха. И действително след няколко минути братята станаха и спряха да се молят. Едни паднаха духом, други се усъмниха в истинността на това, което преживяват. Тогава настъпи кулминационният момент - когато братята започнаха да кажат на немски това, което говорех на непонятни езици, чух как проклинам Исус. С часове виках против волята си: „Исус е прокълнат! Прокълнат, прокълнат!“ Това разсея последните съмнения за природата на моята „дарба“ за говорене на езици.

Не всеки, който се е свързал със злите сили, преживява такава напрег-

Чрез дадената ми вътрешна свобода трябваше да се науча да различавам духовното от душевното. Чувствата могат да излъжат. Не бива да допускаме зли мисли и нечисти желания да се разпореждат в нас. Така отслабваме съпротивата си срещу намеренията на Сатана, който иска да ръководи нашия живот.

През дългогодишното си духовно служение посочих на много хора пътя за освобождението от зависи-

проклинам Исус

на следващия ден поисках да се изповядам пред своя душегрижител, някаква сила ме хвърли на земята, както в онзи ден на Петдесетница. Силен юмрук ме удари в гърба и не-видими ръце започнаха да ме душат. Загубих съзнание. Братята се молеха. А аз като ненормален говорех и говорех на този непознат език. Макар че всъщност не говорех аз, а някакви сили в мен.

Учудвах се на всичко, което става, но нямах власт над тялото си, нито над това, което излизаше от устата ми. Беше ме срам за „театъра“, който разигравах. На братята им се наложи да повикат още няколко души да се молят, защото тъмните сили отново и отново хващаха тялото ми и го хвърляха към стената.

В тези страшни часове у мен настъпи ужасна промяна. Чувствата ми сякаш се отделиха от личността ми: в тези, които се молеха за мен, виждах врагове и намразих братята си. Молитвата им действаше върху мен като удар с камшик, който причинява

ната борба. Това е като с хората, застанали на силно течение: някои сериозно се разболяват, други леко настиват, а трети имат достатъчно силен организъм да се съпротивява.

Божие Слово разделя духа и душата (Евр. 4:12). Осъзнаването на този факт е свързано с най-важните истини в следването на Христос. Врагът успя да заеме определена част в моята душа чрез мисли, чувства и желания, макар че Божият Дух вече бе влязъл в сърцето ми и ме бе обявил за Божия собственост. Така, подобно на Божия народ в пустинята, поисках преживяване, което ми обещава нещо повече от манната на здравето учение (Числ. 11 гл.).

Приятните чувства не са надежден критерий за духовност. Нашето мислене може да стигне до заблуда, ако не го насочваме непрекъснато към послушание на Божието Слово.

мостта. Християни успяваха да обуздават греховните си сексуални желания. Хора, склонни към самоубийство изпитваха радост от живота.

Вярващи, които искаха да бъдат по-близо до Бога, се отказваха от суеверия, магьосничество и друг вид непослушание. Без съмнение Божият Дух дава на хората дарби. Но не за да застанем на първа линия или да доказваме нещо на другите. Това са дарове за служение, които ни правят способни да говорим и да действваме чрез силата на Бога. Те са предназначени да служат за полза на Църквата. Тук всеки трябва да контролира себе си.

Палф Мые